

Не. Чіпай мене. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Коли Сейдж переїздить до Невади, у неї немає нічого — ні грошей, ні квартири, ні друзів. Нічого, окрім бажання почати все спочатку і забути те жахіття, що трапилося вдома.

Влаштувавшись на роботу в бібліотеку, дівчина знайомиться з Лукою. Пронизливі сірі очі, татуювання — він уособлює все, чого боїться Сейдж. Але Лука не той, ким здається на перший погляд.

Розділ 1

Я не боюся.

Страх — не справжній.

У голові я знову й знову прокручувала ці слова, сподіваючись, що мій розум колись позбудеться нелогічного відчуття. Але не сьогодні.

Я витерла вологі долоні об джинси, глибоко вдихнула та видихнула. Від кондиціонера повітря в бібліотеці сухе й прохолодне, тут пахне пилом і клеєм, яким скріпили пошкоджені корінці книжок.

— Чим можу допомогти?

Я кліпнула і, відчуваючи тремтіння в колінах, ступила вперед. Бібліотекар, який за стійкою чекав на мою відповідь, мав темне волосся, його щелепу обрамлювала щетина, наче чоловік не встиг поголитися зранку. Пальці в нього товсті, з обгризеними нігтями, на безіменному блищала золота обручка. Він усміхнувся до мене.

Я не відповіла — натомість опустила пасмо каштанового волосся на обличчя. У правій руці вже відчувала зрадницьке поколювання, яке свідчило про наближення панічної атаки. Зазвичай подібні дрібниці її не викликали, та нове середовище завжди посилювало напади. Я важко ковтнула й хотіла заговорити, але слова, які зранку ретельно завчила, так і не зірвалися з вуст. Натомість незграбно вказала на табличку, прикріплену поряд зі стійкою:

«Шукаємо помічників для каталогізації бібліотечних фондів».

Бібліотекар уважно мене оглянув, і я в душі проклинала той семестр, що офіційно мав початися лише за тиждень. У цю мить мені, всупереч звичці, бракувало присутності інших студентів. Насправді натовпи я не надто любила й зазвичай уникала їх, проте зараз краще було б загубитися серед юрби, аніж стояти в центрі уваги. Проте, за винятком кількох відвідувачів, бібліотека була геть порожня, і біля

довідкової стійки я залишилася одна — отже, чоловік міг дивитися тільки на мене.

— Цікавить тимчасовий підробіток?

— Так, — прошепотіла я хрипким голосом.

Бібліотекар насупив брови за окулярами. Я знала цей вираз — бачила його на сотнях облич. Усі вони вважали мене божевільною або патологічно соро-м'язливою. Мене не стосувалося ні те, ні інше, але я воліла, аби люди думали саме так. Краще вже так, ніж якби вони знали правду.

— Ви тут навчаєтеся?

Я кивнула.

Бібліотекар глянув на екран комп'ютера.

— Як вас звати?

Моє ім'я.

Я знала своє ім'я.

Лишалось тільки його вимовити.

— Сейдж Дертінг.

Чоловік ввів його у систему.

— Є, знайшов, — його чоло знову прорізала зморшка. — У вас не вказано актуальну адресу. Припускаю, ви вже не живете в Мні?

У відповідь лише хитаю головою. Саме усвідомлення того, як далеко я тепер від Мену, трохи розвіяло паніку. Уся моя подорож мала на меті втекти від минулого життя — і мені вдалося. Місяцями я чекала цього дня, збирала кожен цент, аби вирватися сюди. А тоді бензин, перекуси, ночівля в гостелі, пробите колесо й заміна мастила з'їли всі мої заощадження під час подорожі у три тисячі миль. На рахунку майже нічого не лишилося. Саме тому мені конче потрібна ця робота. Минулого тижня я вже отримала забагато відмов, аби дозволити собі змарнувати цю нагоду.

Я прокашлялася.

— Я ще шукаю квартиру, — брехня, на диво, злетіла з вуст напрочуд легко. Бібліотекар навіть не спробував поставити її під сумнів.

Він порився під стійкою, витягнув якийсь бланк і посунув до мене.

— Ви трохи запізнилися, але ми ще нікого не ви-брали. Ідіть прямо до ряду «Г», потім ліворуч. Ми скоро зачинаємось, тож маєте пів години, — промовив бібліотекар і простягнув мені ручку з логотипом університету.

Я поглянула на кулькову ручку й мимохіть відміряла відстань між нашими пальцями, якщо візьму предмет. П'ятнадцять сантиметрів. Не дотик, та надто близько.

— У мене своя, — відповіла я, забрала бланк і поспіхом рушила геть.

Коли прямувала широким коридором до робочих місць у глибині бібліотеки, поколювання в руці потроху відступало. Кілька студентів, які приїхали раніше, розрізнено блукали поміж масивними дерев'яними стелажми. Я помічала кожного з них, та якщо на дівчат майже не звертала уваги, то хлопців роздивлялася пильніше. Вони з головою поринули у книжки чи ноутбуки і, здавалося, взагалі не помічали мене.

Я звернула ліворуч у ряд «І» і побачила кілька столів, виконаних із того самого темного дерева, що й полиці. За одним із них, один напроти одного, сиділо двоє хлопців. Той, що був до мене спиною, схилився над книжкою й безсило запустив пальці у волосся, наче нічого не розумів із прочитаного. Інший задумливо жував олівець і нервово барабанив пальцями по столу. Якась частина мене відзначила, що хлопець гарний: природна засмага, чорне, наче вороняче крило, волосся, футболка, яка туго облягала біцепси, виказуючи, що її власник проводить час не лише в бібліотеці. Та водночас у мені озвався інший, нелогічний імпульс — і змусив рушити в протилежний бік. Я вмостилася на вільне місце поруч із дівчиною на іншому кінці ряду.

Вона підняла погляд від книжки й насупилася.

— Так? — її голос звучав насторожено.

— Гей, — я всміхнулася. — Позичиш ручку?

— Авжеж, — вона полізла до рюкзака й подала мені кулькову ручку, точнісінько таку ж, яку кілька хвилин тому пропонував бібліотекар.

Рекомендована література

Кінець її історії

Американський принц.
Книга 2

Донька долі. Книга 2

Дракула

Зачарована теплиця.
Книга 2

Моральні травми

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ